

ת"פ 27549/02/14 - מדינת ישראל נגד ירון לבין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 27549-02-14 מדינת ישראל נ' לבין

לפני
המאשימה
כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חדד

נגד
הנאשמים
ירון לבין
ע"י ב"כ עו"ד הראל

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות. כתב האישום בעניינו כולל שני אישומים. הנאשם הורשע בשני האישומים בביצוע שתי עבירות מרובות פריטים של גניבה בידי עובד, וכן באישום הראשון בזיוף מסמך בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, עבירת מנהלים ושיבוש מהלכי משפט, עבירות על סעיפים 391, 418, 420, 424(2) ו-244 בהתאמה לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). הנאשם זוכה באישום השני מעבירת מנהלים ורישום כוזב במסמכי תאגיד, וכן זוכה מעבירה של מסירת ידיעות כוזבות בעקבות טענת "אין להשיב לאשמה".

כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, ביצע הנאשם מעשי גניבה בתפקידו כמנהל כספים באייוויו, כהגדרתה בהכרעת הדין, במהלך תקופה שבין ספטמבר 2009 ועד אוגוסט 2010, ובתפקידו כחשב בקבוצת ספוט אופשן ממרץ 2012 ועד פברואר 2013, בעשרות רבות של פעולות, כשסכום הגניבה מאיוויו עומד על כ- 1.2 מיליון ₪ ומצ'ארג' XP מקבוצת ספוט אופשן על כ- 800,000 ₪, ובסך הכל **כשני מיליון ש"ח**.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על מרכיבי החומרה במעשים, מבחינת הסכומים, משך המעשים, הפגיעה בשתי חברות הזנק, דפוס הפעולה, התחכום, השיטתיות וההסוואה, תוך ביצוע עבירות נוספות לקידום המעשים. הוא ציין כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, ביקש לחלק את מעשי העבירה לשלושה ארועים נפרדים, והציע שלושה מתחמי ענישה: הראשון, ביחס לעבירת הגניבה מאיוויו ועבירת המנהלים, מתחם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר. השני, ביחס לזיוף בנסיבות מחמירות של מסמך הבונוסים שבמחלוקת, והשימוש בו באופן המהווה שיבוש מהלכי משפט, מתחם הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, והשלישי, ביחס לעבירת הגניבה מקבוצת ספוט אופשן מתחם הנע בין 30 ל-54 חודשי מאסר. בכל הנוגע

לענישה כספית, עתר ב"כ המאשימה לפיצוי לחברות הנפגעות, באישום הראשון בסך 516,000 ש"ח, ובאישום השני בסך 258,000 ₪, במגבלת תקרת הפיצוי לפי החוק. באשר לקנס, הודגשו מרכיבי החומרה, וביצוע הגניבות בשל תאוות בצע, טען שלא הוצג חוסר יכולת המצדיק התחשבות, והציע מתחם קנס שבין מאות אלפי שקלים לבין מיליוני שקלים בהתאם לתקרה של פי ארבעה מטובת ההנאה. ב"כ המאשימה עמד על חשיבות ההרתעה, על העדר נטילת האחריות ואי השבת הכספים. אשר לזמן שחלף בהקשרו של האישום הראשון, טען ב"כ המאשימה כי מדובר בעבירות שקשה לגלותן, והנאשם הקשה על החקירה בהציגו מסמך מזויף. חרף כל זאת ציין ב"כ המאשימה כי כתב האישום הוגש תוך פרק זמן סביר, ופירט את לוח הזמנים עד להגשת כתב האישום. ב"כ המאשימה ציין כי ככל שהיו עיכובים בניהול המשפט מקורם בנאשם בלבד. הוא עתר שהעונש שיוטל ימוקם לפחות במרכז מתחמי הענישה שהוצעו לשני האירועים נושא האישום הראשון ובחלקו העליון של מתחם הענישה לאירוע השלישי. לעניין הקנס, ביקש ב"כ המאשימה שהקנס יהיה בגובה סכומי הגניבה בקיזוז סכומי הפיצוי, ולצורך זה עתר לחלט לטובת המדינה כסף מזומן שנתפס ברשות הנאשם בסך של כ- 23,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען כי הרקע למעשים נעוץ בהבנה שגויה של הנאשם ביחס לבונוסים להם הוא זכאי, אלא שאקדים ואציין שמדובר בטענה שאינה מתיישבת עם הכרעת הדין. הוא הוסיף וציין כי המעשים לא הביאו לקריסת החברות. הוא ביקש לראות בכלל מעשיו של הנאשם כנובעים מתוכנית עבריינית אחת, ובהתאמה לראות בהם ארוע עונשי אחד ולקבוע מתחם ענישה כולל, שתחתיתו תקופה הניתנת לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, אשר שירת ביחידה צבאית מסווגת (נע/1) ועבד בעבר באופן מקצועי כרואה חשבון (נע/2). הסנגור טען לקושי כלכלי הנובע מקשייו של הנאשם למצוא עבודה בשל ההליך הפלילי, ותיאר קריסה כלכלית בהציגו מסמכים המלמדים על חובות בגובה של למעלה מ- 800,000 ₪ (נע/3). עוד נטען לפגיעה בנאשם בפרסומים בתקשורת שהקשתה על יכולת התעסוקה (לאחר הדיון הוצג פרסום בתקשורת ביחס לנאשם) ולשהיו בהגשת כתב האישום, אשר הוגש שלוש שנים לאחר חקירת מעשי האישום הראשון. לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין הסנגור כי הוא אב לשני קטינים עמם הוא מצוי בקשר שוטף בהתאם להסדרי הראייה בעניינם, ונשוי בשנית. הודגשה הפגיעה הצפויה בקטינים וברעייה אם ישלח הנאשם לריצוי מאסר. בהקשר זה הוצגו מסמכים מטעם רשויות הרווחה, ומסמכי אבחון ביחס לבנו בן ה- 13 (נע/4, נע/5) וכן מסמך נוסף שהוגש לאחר הדיון). כמו כן עמד הסנגור על צרכיה הרפואיים של רעיית הנאשם ותמך דבריו במסמכים רפואיים (נע/6). עוד הפנה הסנגור למחלת אדם הנאשם (נע/7), והדגיש כי הנאשם הוא מקור התמיכה והעזרה לרעייתו ולהוריו הקשישים. הסנגור ראה בנסיבות האישיות כמבססות הצדקה לסטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום, זאת ככל שמתחם הענישה לו טען לא יתקבל, ולחלופין עתר כי יוטל על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם הענישה. הסנגור ביקש שרכיב הפיצוי יהיה מצומצם לאור העובדה שמתנהל הליך אזרחי לחובת הנאשם ביחס לגניבה מקבוצת ספוט אופשן (לאחר הדיון הוגשו מסמכי התביעה). לאור מצבו הכלכלי העגום של הנאשם, ביקש כי סכום הכסף בסך כ- 23,000 ₪ אשר נתפס ברשות הנאשם והמאשימה עומדת על חילוטו, יהווה את הקנס שיוטל.

דברי הנאשם

הנאשם עמד על הקשר המשפחתי הקרוב עם ילדיו, והצורך של הילדים בנוכחותו ובתמיכתו. הוא נדרש למורכבות מצבו של בנו ושל רעייתו, וזאת בהתאמה למסמכים שהוצגו מטעם ההגנה ואשר לא אפרטן מחמת צנעת הפרט.

הנאשם ביקש התחשבות בו ובבני משפחתו וביקש לדחות את מועד הכניסה לריצוי עונש מאסר ככל שבית משפט מוצא

לנכון לגזור עליו עונש זה.

דין והכרעה

הערכים המוגנים שנפגעו

הכרעת הדין ניתנה לאחר שמיעת ראיות, ואני מפנה לקביעות המפורטות שאין צורך לחזור עליהן. די לציין שההרשעה היא ביחס לשני אישומים, המעשים כונו כלפי שתי חברות הזנק, בהן שימש הנאשם כמנהל כספים ו/או חשב, כשהנאשם ניצל את האמון שניתן בו ואת העדר הפיקוח עליו, וביצע בצורה מתוכננת מספר רב של פעולות לשם גניבת כספים, על פני חודשים ארוכים בכל אחת מהחברות בסכום כולל של כ- 2 מיליון ₪ וזאת לצד עבירות נלוות באישום הראשון.

הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות אלה היא בבחינת מושכלות ראשונים, כשמדובר בשילוב של פגיעה קניינית, ביחד עם פגיעה קשה באמון ביחס לעבירות הגניבה בידי עובד, כשזיפו של מסמך הבונוסים שבמחלוקת ועשיית שימוש בו, בין היתר לשיבוש מהלכי חקירה במסגרת האישום הראשון, יש בהם פגיעה באותנטיות של מסמכי חברה, ביחד עם מרמה, וכן פגיעה באפקטיביות של פעולות גורמי האכיפה ובחשיפת האמת. מקובלת עליי בנסיבות תיק זה עמדת המאשימה לפיה מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה.

מדיניות הענישה

בחינת מדיניות הענישה למעשי גניבה בידי עובד החוזרים על עצמם, במיוחד כשמדובר במשרת אמון שיש בה נגישות לכספי החברה, וכשנלוות לעבירות הגניבה עבירות נוספות, מלמדת כי הענישה מחמירה, וכוללת תקופות מאסר לא קצרות.

עיון בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים מעלה כי חלק נכבד מהם מוקדם לתיקון 113 לחוק העונשין ואינו כולל מתחם ענישה.

מבין פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המאשימה מצאתי להפנות לעפ"ג 26410-12-10 **מיסון נ' מדינת ישראל**, בו נדחה ערעורה של המערערת אשר הורשעה על סמך הודייתה בביצוע ריבוי עבירות שעניין גניבה בידי עובד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות וניסיון לגניבה בידי עובד, בכך שבמהלך 10 שנים ובתפקידה כמנהל"ש גנבה 1.7 מיליון ₪ וניסתה לגנוב 300,000 ₪. המערערת לא השיבה את כספי הגניבה ועונש המאסר שהוטל עליה למשך 5 שנים נותר על כנו.

מבין פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם, ת.פ. (חי') 3231/06 **מדינת ישראל נ' בן דוד** הוא היחיד בו סכומי הגניבה רלבנטיים להליך שלפניי, כשמדובר במנהח"ש שגנבה סכום של כ- 1.5 מיליון ₪, אלא שדינה של הנאשמת נגזר בהתחשב בנסיבות חריגות במישור הנפשי, והיא נדונה למאסר מותנה בלבד, ואין בהליך כדי ללמד בכל הדרך על מדיניות ענישה. לאחר הדיון הפנתה ההגנה לת.פ. (ת"א) 5541/09 **מדינת ישראל נ' שבס**, אלא שמדובר בגזר דין

שניתן בעקבות הסדר טיעון בו מצאה המאשימה להגביל את עצמה בעונש בשל שיקולים הנוגעים למעורבות אחרים, ביהמ"ש לא קבע מתחמי ענישה למעשים, אך מצא לנכון לציין כי "ברגיל היה מקום לגזור בפרשה זו על הנאשמים עונשי מאסר העולים בחומרתם מאותם עונשי מאסר להם עותרת המאשימה". בנסיבות אלה, לא ניתן ללמוד מגזר הדין ביחס לפרשה שלפניי.

כשלעצמי, מצאתי להפנות לפסקי דין בנסיבות בעלות דמיון, בהם נקבעו מתחמי ענישה:

ע"פ 5718/16 **זהבי נ' מדינת ישראל** בו אישרר ביהמ"ש העליון **מתחם ענישה של 20 - 60 חודשי מאסר**. המערערת הורשעה על סמך הודייתה בעבירות של גניבה בידי עובד, זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, בכך שבהיותה מנהל"ש במשך כשנתיים גנבה ממעבידה בתחום רב ובפעולות רבות סכום של כמיליון ₪. למען שלמות התמונה יוער שביהמ"ש שהתערב בענישה וסטה מהמתחם עקב שיקולי שיקום.

ע"פ 51763-09-14 **דור נ' מדינת ישראל**, בו נדחה ערעור של המערער שגנב 2 מיליון ₪ במשך 9 שנות עבודתו כחשב בחברה, והורשע בגניבה בידי עובד, זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה, כולם בנסיבות מחמירות. נקבע **מתחם ענישה הנע בין 3 - 7 שנות מאסר**, והתערבות ביהמ"ש המחוזי הייתה רק בהחלטה הנוגעת לחפיפה של המאסר המותנה לעונש המאסר בן 5 שנים שנגזר עליו.

עפ"ג 27761-09-15 **אבן טוב נ' מדינת ישראל**, בו אישרה ערכאת הערעור **מתחם ענישה הנע מ - 3 - 6 שנים** למערערת, ששימשה כמנהל"ש במפעל הקיבוץ והורשעה בגניבה בידי עובד ורישום כוזב במסמכי תאגיד כשהמעשים התבצעו על פני שבע שנים וסך הגניבה עמד על 1.25 מיליון ₪. למען שלמות התמונה יוער שערכאת הערעור התערבה לקולא בעונש שנגזר על המערערת.

עפ"ג 58704-12-15 **מדינת ישראל נ' סטרנס**, בו התערבה ערכאת הערעור במתחם שקבע ביהמ"ש קמא הנע בין 6 ל - 24 חודשי מאסר, לעו"ד שהורשע בגניבה בידי מורשה בסך של 1,600,000 ₪ וקבעה **מתחם של 12 - 36 חודשים**, כשהמאשימה עתרה למתחם של 24 - 48 חודשים. ביהמ"ש העליון לא התערב (רע"פ 2963/16).

ת.פ. 30006-07-15 **מדינת ישראל נ' ונטורה** בביהמ"ש המחוזי בת"א, בו נגזר דינה של סמנכ"לית משאבי אנוש, שגנבה במהלך 9 שנים באמצעות רישום פיקטיבי של עובדים במערכת השכר סך של כשני מיליון ₪, והורשעה בעבירות גניבה בידי עובד ורישום כוזב במסמכי תאגיד. גזר הדין ניתן בעקבות הסדר טיעון במסגרתו הגבילה את עצמה המאשימה למתחם של 8 - 24 חודשי מאסר וביהמ"ש מצא לקבוע מתחם ענישה גבוה יותר **הנע מ- 10 ל- 36 חודשי מאסר**.

מספר הארועים

ב"כ המאשימה הציע, כאמור, חלוקה לשלושה ארועים עונשיים ואילו ב"כ הנאשם ביקש לראות במעשים כולם ארוע עונשי אחד.

בהתאם להלכות שנקבעו בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל), אין הצדקה לחלק את האישום הראשון לשני ארועים, שכן זיוף המסמך קשור בטבורו למעשי הגניבה, והשימוש בו גם במסגרת החקירה קשור לארוע העיקרי.

התלבטתי אם נכון יותר לראות בכל אחד משני האישומים משום ארוע עונשי נפרד, המופנה כלפי קורבן שונה, בפרק זמן שונה שאינו רציף, ולקבוע בהתאמה שני מתחמי ענישה, או שמא נוכח העובדה שהמעשים הם פרי תכנון מתמשך, ובוצעו בדפוס פעולה בעל דמיון רב בשתי החברות ובחזרתיות, תוך ניצול התפקיד והמעמד, יש לראות בהם הוצאה לפועל של תוכנית עבריינית אחת כוללת, ובהתאמה ארוע עונשי אחד, בגינו נקבע מתחם ענישה כולל. בסופו של דבר, הגם שלשיטתי שתי האלטרנטיבות אפשריות בנסיבות העניין, מצאתי לנכון לראות במכלול המעשים כארוע עונשי אחד כולל, בשל המשקל הנכבד שאני מעניקה לתוכנית השיטתית שהתגלתה בפניי שעניינה ניצול התפקיד, האמון והנגישות לשם מעילה בכספי המעביד וליביצוע מעשי גניבה בהיקפים נכבדים, תוך נכונות לקדם את אותם מעשים בפעולות של זיוף ומרמה לשם הסוואתם, כשמעשי הגניבה מבוצעים בדפוסי פעילות דומים.

מתחם הענישה

בבואי לבחון את חומרת המעשים בהתחשב בנסיבות בהם בוצעו, אני לוקחת בחשבון את העובדה שמדובר במעשים מתוכננים ומחושבים, במסגרת תוכנית עבריינית שיטתית וארוכת טווח, שחייבה את הנאשם להיערכות, אשר לקידומה נפתחו חשבונות בנק שונים על שם הנאשם, והוחלפו חשבונות בנק, בוצעו פעולות רישומיות בספרים וניתנו דיווחים לא נכונים, הכל במהלך מחושב של קידום מעשי הגניבה מחד גיסא והסוואתם מאידך גיסא. מאחורי המעשים עמד מניע טהור של בצע כסף, כשהנאשם בשתי החברות השתכר משכורת הולמת ולא נטענה טענה למצוקה כלכלית שהובילה למעילה. הגורם היוזם של המעשים, המתכנן, והמבצע הוא הנאשם, כשהמעשים בוצעו על פני שתי תקופות נפרדות כל אחת בת חודשים ארוכים, בעשרות רבות של פעולות בכל חברה, תוך ביצוע פעולות דרך האינטרנט ו/או שימוש בחשבונות ארנק אלקטרוני והעברת הכספים לחמישה חשבונות אישיים. לנאשם היו הזדמנויות רבות להימלך בו ולהפסיק את ביצוע המעשים, והוא בחר להמשיך במעשיו. על תעוזתו וחוסר הרסן שלו ניתן ללמוד מהעובדה שלאחר שהחל לעבוד בעבודה חדשה בקבוצת ספוט אופשן, בעודו נחקר בחשד לביצוע העבירות נושא האישום הראשון, בחר הנאשם בחירה מושכלת לחזור ולפעול בדרך דומה גם ביחס למקום העבודה החדש ולחדש את מעשי הגניבה. הנאשם ניצל את מעמדו המקצועי בחברות, את האמון שניתן בו, את הבנתו המקצועית ונגישותו לחשבונות הבנק ולכספים ולרישומי החברות, וכן את היכרותו את דרכי הפעילות של שתי החברות ואת האופנים בהם ניתן להסתיר את מעשיו. הוא קידם את מעשיו באישום הראשון גם בדרך של מניפולציות בדיווחים לרשויות המס בקשר למשכורות עובדים, מה שעיקב את גילוי החוסר בכספים, וכן מסר דיווחים שוטפים לא נכונים על המצב הכספי להנהלה ומסר תשובות לא נכונות בבירורים שנערכו מולו. במסגרת האישום הראשון הנאשם זייף את מסמך הבונוסים במחלוקת, ואף פעל לשיבוש החקירה בעשיית שימוש בו. במסגרת האישום השני הנאשם מסר את כתובת הדואר האלקטרוני שלו בחשבון ארנק אלקטרוני על שם צ'ארג' XP באופן שאפשר לו לבצע פעולות ולגנוב את הכספים. מעשי הנאשם היו שקולים ומחושבים, תוך התעלמות מהפגיעה שהסב לחברות בראשית דרכן, שציבותן הכספית הייתה בעלת חשיבות רבה עבורן. לעניין גובה הנזק, הנאשם גנב סכום כולל של כשני מיליון ₪ שהוא נכבד מאד, והסב נזק כספי ישיר משמעותי לכל אחת מהחברות הנפגעות. בעניין אייוויו, הנזק כולל גם התדיינויות מול רשות המיסים לשם תיקון הדיווחים וכן התמודדות של הנהלת אייוויו ישראל עם דרישות להסברים מצד חברי הנהלה בחו"ל.

מתחם הענישה הכולל בהתחשב במתואר לעיל נע מ -30 - 66 חודשי מאסר.

למען שלמות התמונה אציין בבחינת למעלה מן הצורך, כי אילו הייתי קובעת מתחמי ענישה בחלוקה לשני ארועים, המתחמים היו נעים בין 20 - 45 חודשים לאישום הראשון ובין 14 - 33 לאישום השני. גם בשל העובדה שמדובר במתחמים שתוצאתם הכוללת גבוהה במידת מה מהתקופה שנקבעה במתחם הכולל בתחתיתו, אם כי לא בפערים משמעותיים, מצאתי שלא להחמיר עם הנאשם ולהסתפק במתחם ענישה כולל אחד.

לעניין מתחם הענישה הכספית, כידוע תכלית הענישה הכספית בעבירות כלכליות היא לעקר את הכדאיות בביצוע עבירות, ונדרשת ענישה שתהלוך את חומרת המעשים. מבלי למעט מן האמור, נדרש ביהמ"ש לבחון כבר בשלב קביעת המתחם את שאלת היכולת של הנאשם. בתיק שלפניי מבחינת חומרת המעשים, אופיים והיקפם יש מקום לענישה כספית ממשית, כשב"כ המאשימה ביקש שגובה הקנס יגזר מהאפשרות להטיל קנס פי ארבעה משווי טובת ההנאה. לעניין טענות לחוסר יכולת, אני לוקחת בחשבון את העובדה שאין מחלוקת כי כל פירות העבירה הגיעו לידי הנאשם ונמשכו במזומן ומאז לא נודעו עקבותיהם, והטענות הנוכחיות לחוסר יכולת צריכות להבחן גם בהתחשב בנתון זה. כמו כן, בשעתו לא טען הנאשם לפעולה מתוך מצוקה כספית. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מהאסמכתאות שהציג הנאשם בנוגע לחובות בהוצל"פ בסך כ - 800,000 ₪ (נע/3) והצהרתו לגבי קשיי פרנסה בשנים בהן מתנהל ההליך הפלילי. בנסיבות אלה, בשל הטענות האחרונות, אקל במידת מה במתחם הקנס, כך שהמתחם ינוע בין 75,000 - 175,000 ₪. לעניין מאסר חלף קנס, התקופה שתקבע תתחשב ביכולת הנאשם בהתאם לממצאים דלעיל.

אשר לפיצוי, דומה בעיניי שיש מקום לחייב את הנאשם בגובה הפיצוי המקסימלי לכל חברה נפגעת, כשאמנם ניתן לחייב באופן פורמלי בסכום כפול באישום הראשון, אך מבחינה עניינית העבירה שמצדיקה את הפיצוי היא עבירת הגניבה ביד עובד, ואין אבחנה בין מספר העבירות בשני האישומים, ובהתאמה איני רואה לחייב את הנאשם בפיצוי כפול לאיזוויו. בכל הנוגע לפיצוי איני סבורה שיש מקום לשקול שיקולי קושי כלכלי, מה גם שהפיצוי נמוך לאין שיעור מהנזק הישיר שנגרם לחברות.

סטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום

הסניגור טען לסטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום. את טענת השיקום ביסס הסניגור על נסיבות משפחתיות הנוגעות לילדיו הקטנים של הנאשם, אשתו החולה והוריו הקשישים. ההגנה מבקשת הלכה למעשה ליתן למונח שיקום משמעות מרחיבה יותר מהמשמעות המקובלת, כדי לאפשר סטייה ממתחם הענישה. בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, התייחס השופט פוגלמן לאפשרות לפרש בהרחבה את המושג שיקום, והבהיר:

"גם הדרך השנייה (פרשנות רחבה של התיבה "שיקום") אינה נקייה מספקות, בשים לב לכך שמדובר ב"מתיחת יתר של המונח", ובשל כך ש"הדבר עלול ליצור הפחתה במעמדו של רכיב השיקום בענישה, רכיב שהמחוקק ביקש דווקא לחזק באמצעות התיקון".

לצד זאת, הגיע השופט פוגלמן למסקנה שיש לאפשר חריגה מהמתחם לקולא מטעמי צדק, מכוח חוק יסוד: כבוד

האדם וחירותו, במקרים חריגים וקיצוניים. וכלשונו:

"כך ראוי שנעשה, במקרים חריגים, גם לגבי חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם במצבים שאינם נופלים לחריג השיקום. להשקפתי, בסוג כזה של מקרים לא ניתן להלום מצב שלפיו ייכפה על בית המשפט לגזור עונש בלתי מידתי. עם זאת, יודגש ויודגש היטב: פתח זה שאנו פותחים כאן לטובת חריגה ממתחם העונש ההולם - פתח צר הוא".

טענות הנאשם הנוגעות לפגיעה נטענת בקרובי משפחתו ממעגל ראשון של קרבה, שהן טענות הנשקלות בדרך כלל בתוך המתחם, אינן חריגות ויוצאות דופן באופן המצדיק חריגה מהמתחם משיקולי צדק, ולאחר ששקלתי את הטענות הנוגעות לילדי הנאשם, רעייתו ואמו, הגעתי למסקנה כי לא הוצגו בנסיבות העניין כל טעמים ייחודיים המצדיקים תוצאה חריגה. למען שלמות התמונה אציין כי ככל שטענות ההגנה מכוונות לשיקומו של הנאשם עצמו, הרי שמדובר במי שלא לקח אחריות על מעשיו, ניהל הליך, והשאיר את כספי הגניבה ברשותו, ובנסיבות אלה אין מקום שענייניו וצרכיו יעמדו בראש סדרי העדיפויות של הענישה, מה גם שלא הוצגו צרכי שיקום אישי, ואף אין מדובר בשיקול המצדיק התחשבות יתרה בתוך המתחם עצמו. לפיכך, העתירה לסטייה מהמתחם נדחת.

הענישה הקונקרטית

בתוך מתחם הענישה יש חשיבות לנסיבות לקולא ולחומרה שלהן:

ראשית, הנאשם כפר במיוחס לו וניהל הליך הוכחות ממושך. זכותו של הנאשם לכפור במיוחס לו, מה גם שבעקבות ניהול ההליך זוכה הנאשם משלוש עבירות באישום השני, אולם אין הוא יכול ליהנות מההתחשבות הניתנת למי שנטל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו, וחסך זמן שיפוטי. בכל הנוגע לניהול ההליך אני מפנה לממצאי חוסר אמון בגרסת הנאשם שקבעתי בהכרעת הדין.

שנית, בתיקים כלכליים יש חשיבות רבה להשבת הגזלה, המבטאת לקיחת אחריות והבעת חרטה. בפסיקה נקבע שהשבת הרכוש שנגנב מהווה נסיבה לקולא, בעוד שהמנעות מכך פועלת לחובת הנאשם. בהליך הנוכחי לא חלק הנאשם על כך שהכספים הגיעו לידי ונמשכו על ידו באופן מידי, ובכל השנים שחלפו לא השיב הנאשם למי מהנפגעים אף לא שקל אחד מכספי הגניבה. נסיבה זו פועלת באופן לא מבוטל לחובת הנאשם.

שלישית, עברו הפלילי של הנאשם נקי, וממילא הוא לא ריצה עונש מאסר. עם זאת, יש לזכור שמדובר במסכת מעשים מתמשכת אשר בוצעה בשיטתיות בשתי תקופות זמן מובחנות מול שתי חברות נפגעות, כך שאין לראות במעשי הנאשם מעידה חד פעמית או קצרה. הוצהר כי מאז המעשים שלפני לא נפתחו תיקים חדשים.

רביעית, ביתר מישורי החיים הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי ואף שירת בצבא ותרם לחברה. הנאשם התייחס בדבריו גם לפעילות התנדבותית בה הוא שותף.

חמישית, נוכח החזרתיות על המעשים, וביצוע מעשי העבירה באישום השני לאחר שנחקר במשטרה מבלי שנתון זה הרתיע ועצר את הנאשם, נדרשת החמרה בתוך המתחם לשם הרתעה אישית של הנאשם, אם כי ראוי לציין שלאור העובדה שביצוע המעשים נושא האישום השני לאחר חקירה במשטרה השפיע על קביעת מתחם הענישה, אזי בתוך המתחם עצמו ההחמרה הנובעת משיקולי הרתעה אישית היא תחומה.

שישית, המעשים נושא האישום הראשון התרחשו בשנים 2009 - 2010, והמעשים נושא האישום השני בשנים 2012 ועד תחילת 2013. התלונה ביחס לאישום הראשון הוגשה ב - 2011 והתנהלה חקירה. כתב האישום הוגש בראשית שנת 2014. להגנה אין טענות הנוגעות לאישום השני, אך היא טוענת לשיהוי ביחס לאישום הראשון. בעניין זה מסר ב"כ המאשימה הסברים מפורטים ומניחים את הדעת, מהם עלה כי לא היה שיהוי. למען שלמות התמונה, אציין כי מהמועד שהחלו להשמע הוכחות בשלהי שנת 2014, התנהלו 11 ישיבות הוכחות שהאחרונה בהן בשלהי 2015, ולאחר מכן, ניתנו אורכות ממושכות ביותר להגנה במטרה לאפשר לה לנסות להעיד מומחה מטעמה ועדי הגנה נוספים, כשבסופו של דבר בחודש אוקטובר 2016 נקבע התיק לסיכומים והכרעת הדין ניתנה בחודש מרץ 2017. אין מדובר, אם כך, בשיהוי. אשר לעובדה שחלפו למעלה משבע שנים ממעשה העבירה הראשון וכארבע שנים ממעשה העבירה האחרון, למשך הזמן יש השפעה ממתנת על שיקולי ההרתעה הציבורית והאישית, ויש לו משמעות מסוימת מבחינת ההיבט הכלכלי לאור הצהרת ההגנה כי לנאשם קושי במציאת עבודה מאז שנפתח ההליך.

שביעית, אני לוקחת בחשבון את הנסיבות הכלכליות, אליהן נדרשתי לעיל.

שמינית, בטיעוני ההגנה לעונש ובדברי הנאשם פורטו בהרחבה נסיבות ונתונים אישיים ורפואיים הקשורים לילדיו, בעיקר בנו, רעייתו והוריו של הנאשם, ומחמת צנעת הפרט לא אחזור עליהם. לאור המפורט, מקובלת עליי הטענה ששליחתו של הנאשם לריצוי עונש מאסר לתקופה ממושכת תקשה על בני המשפחה הקרובים, ואתחשב בנתון זה בגזירת הדין.

תשיעית, לא מצאתי כי בוססו טענות לפגיעה על ידי התקשורת, והחומר שצורף לאחר הדיון אינו חורג מהבאת עובדות כתב האישום לידיעת הציבור.

סוף דבר

לאור המקובץ, יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בשליש האמצעי של המתחם וקנס בחלק האמצעי של המתחם, לצד פיצוי וענישה נלווית.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 42 חודשים.

חרף התנגדות ב"כ המאשימה מצאתי לנכון ליתן לנאשם פרק זמן תחום לצורך התארגנות. **הנאשם יתייצב**

עמוד 8

ביום 13.6.17 שעה 08:00 בבית המעצר ניצן או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

2. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה של גניבה בנסיבות מחמירות.

מאסר על תנאי למשך 6 חודשים לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור את יתר העבירות בהן הורשע.

3. קנס בסך 123,200 ₪, או 6 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 30 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום **1.8.17. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.** לבקשת הנאשם הסך של 23,200 ₪ שנתפס יועמד לצורך תשלום הקנס.

4. פיצוי לחברת אייווי דיגיטל בע"מ בסך 258,000 ₪, אשר ישולם ב- 25 תשלומים חודשיים ושווים ורציפים, שהראשון בהם ביום **1.6.17. לא ישולם תשלום תעמוד יתרת החיוב לפירעון.**

פרטי המתלונן נמסרו על-ידי המאשימה.

5. פיצוי לחברת XP investments Ltd בסך 258,000 ₪, אשר ישולם ב- 25 תשלומים חודשיים ושווים ורציפים, שהראשון בהם ביום **1.6.17. לא ישולם תשלום תעמוד יתרת החיוב לפירעון.**

פרטי המתלונן נמסרו על-ידי המאשימה.

6. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו אייר תשע"ז 22 מאי 2017 בנכחות הצדדים.